

To někdy přijdou blbý rána,
čas se zastaví,
prázdná a neprodýchána,
čiré bezpráví,
tak ptám se: „kdo mi je vrátí?“,
cokoliv zaplatím,
co už jsem dal? A co mám dátí?
A jak čas obrátím?

Ale kdybych snad zemřel třeba zítra,
budu umírat s tím, že víš,
že ty jsi tou, se kterou chtěl jsem lítat,
že s tebou jsem lítal „do nejvýš“.

To někdy přijdou blbý rána,
v hlavě prázdná síň,
vím, času víc je za náma,
před náma stále míň,
pak koukám, když už se stmívá,
za ty dny s tebou dík,
nevíme, kolik nám zbývá,
chci každý okamžik!